

Sygn. akt II Ka 73/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Protokolant:	p.o. sekr. sąd. Kinga Ambroziak vel Mrozowicz

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2022 r.

sprawy **J. M.**

obwinionego z art. 86 § 2 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim

z dnia 3 listopada 2021 r. sygn. akt II W 40/21

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionego J. M. na rzecz Skarbu Państwa 110 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

ASygn. akt II Ka 73/22

UZASADNIENIE

J. M. został obwiniony o to, że w dniu 02 maja 2020 r. około godziny 19:55 w S. na ul. (...), woj. (...), prowadząc na drodze publicznej pojazd marki S. (...) o nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości, nie zachował należytej ostrożności w trakcie wykonywania manewru skrętu w lewo, polegającej na ustąpieniu pierwszeństwa pieszej poruszającej się na rolkach, oznakowanym ciągiem pieszo-rowerowym, doprowadzając do zderzenia z nią, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 2 kw

Sąd Rejonowy w Sokołowie Podlaskim wyrokiem z dnia 3 listopada 2021 r., sygn. II W 40/21:

I. obwinionego J. M. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 86 § 3 kw, przy czym zmienił opis czynu w ten sposób, że słowa „około godziny 19:55” zastąpił słowami „około godziny 19:45” oraz słowa „nr rej. (...)”, zastąpił słowami „nr rej. (...)” i za ten czyn na podstawie art. 86 § 2 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 600 (sześciuset) złotych;

II. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych tytułem opłaty oraz obciążył go zryczałtowanymi wydatkami postępowania w wysokości 100 (stu) złotych.

Wyrok ten w całości zaskarżył obrońca obwinionego, zarzucając mu:

1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4, 5 § 2, 7 kpk w zw. z art. 8 kpw i art. 82 § 1 kpw oraz art. 34 kpw, poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, tj. nienależyte ocenienie i rozważenie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego sprawy, w szczególności wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka H. N., zeznań świadków w osobie M. N. i E. J. (1) oraz funkcjonariuszy Policji, ale też zapisów monitoringu, brak rzetelnej analizy całokształtu ujawnionych na rozprawie okoliczności, oczywisty brak obiektywizmu, rozstrzygnięcie na niekorzyść obwinionego wynikających z materiału dowodowego wątpliwości, nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a zwłaszcza tych, które istotnie przemawiały na korzyść obwinionego, dokonanie wybiórczej i stronniczej oceny materiału dowodowego, która de facto sprowadzała się do:

- akceptacji zeznań M. N. złożonych w toku postępowania przygotowawczego w sprawie o czyn z art. 178a § 1 kk, mimo, iż nie potwierdził ich w toku postępowania przed Sądem i de facto oparcie na nich ustaleń w sprawie, pomimo zaistnienia szeregu okoliczności podważających jego wiarygodność, jak chociażby fakt nadużywania alkoholu, istnienie dużej wady wzroku, brak spójności tych zeznań z zeznaniami E. J. (2);

- nadinterpretacji znajdującego się w aktach nagrania z monitoringu, poprzez bezkrytyczne uznanie, że na nagraniu widoczny jest pojazd oskarżonego, w sytuacji gdy nie można go zidentyfikować ponad wszelką wątpliwość (brak widocznej marki, numerów rejestracyjnych, koloru);

- dyskwalifikacji wyjaśnień oskarżonego i potwierdzających je zeznań H. N., który konsekwentnie wskazywał, że w dniu 2 maja 2020 r. nie kierował swoim samochodem;

- rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego wynikających z materiału dowodowego wątpliwości, w szczególności w świetle niekonsekwentnych i niespójnych zeznań M. N. w zestawieniu z zeznaniami E. J. (2) – którzy w inny sposób opisywali zdarzenie, a także braku możliwości zidentyfikowania pojazdu na podstawie monitoringu i jednocześnie niemożliwością wykluczenia, że pojazd, który potrącił dziecko, nie był tym, który należał do oskarżonego;

które to dowody we wzajemnym powiązaniu świadczą o tym, iż Sąd przyjął niewłaściwą i błędną wersję wydarzeń, a także, że przyjęta przez Sąd wersja nie jest jedyną możliwą do przyjęcia w okolicznościach sprawy;

2) błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść wyroku, polegający na ustaleniu, że obwiniony w dniu 2 maja 2020 r. dopuścił się zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie czynu.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca obwinionego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego jako bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie. Argumentacja wykorzystana w złożonej apelacji na poparcie podniesionych zarzutów nie podważyła pierwszoinstancyjnej oceny dowodów i nie wykazała, aby Sąd Rejonowy ferując zaskarżony wyrok naruszył przepisy procesowe art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk, stosowane odpowiednio w sprawach o wykroczenia na mocy art. 8 kpw.

Zacząć należało od tego, że Sąd Okręgowy nie miał zastrzeżeń odnoszących się do procedowania Sądu I instancji w zakresie gromadzenia i kompletności materiału dowodowego oraz jego oceny. Skarżący również nie postulował uzupełnienia postępowania dowodowego, skupiając się we wniesionym środku odwoławczym na próbie wykazania wadliwości przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów. Tok rozumowania przedstawiony w pisemnych motywach wyroku był jednak zgodny ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, pozbawiony luk, czytelny i poprawny logicznie. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku poddał wnikliwej analizie dowody o

charakterze osobowym - wyjaśnienia obwinionego J. M. zeznania świadków: E. J. (2), M. N., H. N., M. G. i S. B., jak również inne dowody takie jak protokoły oględzin i opinie biegłych, przyjmując niebudzące wątpliwości kryteria zaprezentowanej oceny ich wiarygodności, których skarżący obrońca skutecznie nie podważył.

Sąd Rejonowy przekonująco wyjaśnił dlaczego podstawą ustaleń faktycznych uczynił zeznania M. N. złożone w relatywnie krótkim odstępie czasowym od zdarzenia (k. 83) i z jakich powodów odrzucił te złożone na rozprawie, wskazując m.in. kiedy świadek ten zdał sobie sprawę z tego, że jego zeznania mogą zaszkodzić obwinionemu, którego nazwał po imieniu i próbował się w ocenie Sądu a quo nieudolnie z tych zeznań wycofać. Próba podważania w apelacji zeznań tego świadka, przy podanych przez obrońcę przesłankach, tj. z uwagi na jego uzależnienie od alkoholu i wadę wzroku była nieskuteczna. Sam fakt uzależnienia nie przekreśla automatycznie wiarygodności złożonych przez świadka zeznań. Podobnie wada wzroku – rozpoznanie samochodu o dużych rozmiarach i osoby, z którą świadek miał styczność wcześniej, nie wiąże się przecież z poziomem trudności jak przy odczytywaniu drobnego druku tekstu. Wartość tego rodzaju dowodu, podobnie jak każdego innego, Sąd ocenia na podstawie wewnętrznego przekonania, wysnutego z całokształtu materiału dowodowego i oceny tegoż, dokonanej przy uwzględnieniu wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Ponadto Sąd I instancji ferując wyrok powinien wystrzegać się swoistego atomizowania zgromadzonych dowodów i rozstrzygania o winie osobno na podstawie każdego dowodu, w sposób jaki czynił to autor apelacji, lecz powinien badać i oceniać dowody w ich całokształcie, uwzględniając powiązania między nimi i zależności. Zdaniem Sądu Okręgowego, wymogom tym sprostał procedujący w sprawie niniejszej Sąd Rejonowy w Sokołowie Podlaskim, który uwzględnił w jakiej części i dlaczego zeznania M. N. korelują z zeznaniami E. J. (2).

Bezzasadny był również zarzut dotyczący nadinterpretacji znajdującego się w aktach sprawy nagrania z monitoringu. W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy obiektywnie przyznał, iż co prawda z protokołu oględzin zapisu monitoringu wynika, iż brak jest możliwości odczytania numeru rejestracyjnego pojazdu, który uczestniczył w zdarzeniu drogowym z udziałem małoletniej, to jednak widoczny był sam moment zdarzenia, a także pojazd, którego sylwetka przypomina pojazd marki S. (...) (k. 14v). Uzupełniając tą argumentację podkreślić należy, iż na nagraniu tym zarejestrowano również to, że bezpośrednio po potrąceniu małoletniej pojazd nie zatrzymał się, lecz odjechał i skręcił dokładnie na posesję przy ul. (...) w S.. Sąd Rejonowy doprecyzował czas zdarzenia w wyroku w stosunku do opisu czynu z wniosku o ukaranie o 10 minut, opierając się w tym względzie na w/w nagraniu, z którego wynikało także, że matka pokrzywdzonej E. J. (2) udała się za samochodem, który miał styczność z jej córką, wjeżdżając na rolnach na posesję pod w/w adresem, niecałą minutę po tym zdarzeniu, bezpośrednio po tym jak sprawdziła jak czuje się jej córka. E. J. (2) nie miała wątpliwości który to był pojazd, a po przybyciu na miejsce funkcjonariuszy Policji, stwierdzili oni, że pokrywa wskazanego przez nią pojazdu była jeszcze ciepła.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy słusznie doszedł do przekonania, że w tym stanie dowodów, ocenionych w zgodzie z art. 7 kpk, nie ma miejsca na zastosowanie zasady in dubio pro reo (art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 5 kpw). O naruszeniu tej zasady można byłoby mówić jedynie wówczas, gdyby Sąd meriti wskazał na różne nie dające się wykluczyć wersje zdarzenia i nie przyjął w takim układzie dowodowym ustalenia dla obwinionego korzystniejszego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2017 r., sygn. III KK 144/17, Legalis Numer 1673904). Sytuacja taka nie zaistniała jednak w przedmiotowej sprawie, gdzie Sąd Rejonowy zgodnie z efektami postępowania dowodowego wykluczył dwuetapowo, po pierwsze - aby małoletnią potrącił inny pojazd aniżeli należący do obwinionego, po drugie zaś - aby tymże pojazdem w dniu zdarzenia kierowała inna osoba niż J. M..

Rozbudowany zarzut obrońcy dotyczący obrazy przepisów postępowania, odnoszący się do obdarzenia przymiotem wiarygodności konkretnych dowodów i odmówienia tegoż przymiotu dowodom stojącym w stosunku do nich w opozycji, winien być skonstruowany wyłącznie jako obraza art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw. Zarzuty obrazy przepisów art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk mają bowiem charakter rozłączny i wzajemnie się wykluczają. W orzecznictwie sądów powszechnych wskazuje się nawet, iż apelacja skonstruowana w ten sposób, przy jednoczesnym podniesieniu tychże zarzutów, pozostaje w sprzeczności z zasadami racjonalnego rozumowania (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 06 października 2015 r., sygn. II AKa 127/15, LEX nr 1927523).

Respektowanie zasady bezstronności gwarantowane jest w przepisach szczegółowych i dopiero wskazanie ich obrazy może uzasadniać zarzut naruszenia tego przepisu. Efektywność odwołania się do naruszenia zasady obiektywizmu z art. 4 kpk wiązała się zatem z wykazaniem przez obrońcę obrazy pozostałych wskazanych przez niego w zarzucie z pkt 1 przepisów procesowych, czemu apelujący w ramach wniesionego środka zaskarżenia nie podołał.

Chybionym był również zarzut dotyczący błędów u ustaleniach faktycznych z pkt 2 wniesionego środka odwoławczego, sformułowany jako zarzut skutkowy. Zarzut oparty na art. 438 pkt 3 kpk, aby był skuteczny, nie może sprowadzać się do zakwestionowania stanowiska Sądu I instancji przez lansowanie własnego poglądu na ocenę zebranego materiału dowodowego strony i możliwe do wyciągnięcia na jej podstawie wnioski.

Konkludując, stwierdzić należy, iż obrońca obwinionego poprzez swoją aktywność procesową i wniesiony środek odwoławczy nie wykazał w sposób przekonujący okoliczności, na które się powołuje.

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami i nie stwierdzając zaistnienia względnych przesłanek odwoławczych wskazanych w podniesionych zarzutach, jak również bezwzględnych przyczyn odwoławczych określonych art. 104 § 1 kpw, podlegających rozważeniu niezależnie od granic zaskarżenia, Sąd Okręgowy w Siedlcach na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 118 § 1 i 4 kpw oraz art. 119 kpw w zw. z art. 636 § 1 kpk zasądzając od obwinionego kwotę 110 złotych. Sąd Okręgowy obciążył obwinionego opłatą od kary (60 zł) oraz zryczałtowanymi wydatkami postępowania odwoławczego w sprawach o wykroczenia (50 zł) zgodnie z § 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U.2017.2467 z dnia 2017.12.29).